

Donderdag overleed mijn vader, hier een klein stukje verderop aan de Julianaweg. Een jaar of 81 geleden werd pa geboren. Op precies dezelfde plek. Een jaar na zijn geboorte kwam zijn broertje erbij: onze Ome Niek. Ze waren zoons van een melkrijder. Vanaf dat moment waren die twee niet meer van elkaar los te denken. Te kort jaren van hun jonge leven genoten ze van de goede zorg van hun vader en moeder. Hun moeder overleed ... veel te vroeg. Papa was toen nog maar 3 jaar. Er moesten allerlei oplossingen worden bedacht om voor Pa en Ome Niek te zorgen omdat hun vader moest werken. Later kreeg de vader van Jaap en Niek een nieuwe vrouw die toen ook voor de kinderen moest zorgen. Dat was geen leuke tijd. Pa heeft daar nooit over willen praten. Toen ik een keer foto's van vroeger bekeek vond ik een foto waar deze nieuwe vrouw uitgeknipt was... Er waren niet veel woorden meer nodig. Ik kan me niet voorstellen hoe dit moet zijn geweest. En toch was het overduidelijk.

Pa ging naar de Jacobusschool. Daarna naar Alkmaar om naar de Ambachtschool te gaan. Totdat zijn vader tot overmaat van ramp plotseling overleed. Pa nam daardoor het stokje van zijn vader direct over op zijn 16^e als melkrijder. Een rijbewijs had hij nog niet. Daarom reed Klaas Verduin de eerste jaren als chauffeur mee.

Later kwam ook Ome Niek als melkrijder in het bedrijf. Ze waren een hecht team samen.

Pa kreeg verkering met mijn moeder. Toen er een keer een andere vent achter Riekie aanzat werd er orde op zaken gesteld. Het was kermis in Castricum. Mijn moeder was van de partij. Pa niet ; die moest werken. Hij maakte toen even een tussenstop met zijn vrachtwagen bij de kroeg waar zijn vriendinnetje aan het feesten was. Hij stopte... liep de kroeg in... gaf deze andere meneer een flinke 'corrigerende tik'... en weg was ie weer. Er moest immers gewerkt worden.

Toen de melkwagens met bussen werden vervangen door tankwagens gooide mijn vader de handdoek in de ring. De investering was te groot. Hij stopte als melkrijder en ging bij Stam & Co in dienst als grondwerker. Kabels in de grond leggen was wat hij deed. Spitten. Ook al zo'n lichamelijk zware klus. Hij heeft dit uiteindelijk niet volgehouden. Zijn rug was versleten. Hij was ook helemaal krom gegroeid: dat kon je zien als hij stond doordat er dan boven zijn ene slipper 3,5cm meer geitenwollensok te zien was dan boven die andere. Hij moest stoppen want werken ging niet meer. Maar stilzitten was niets. Hij moest wel iets betekenen. Dus nam hij een krantenwijk en hij reed ook nog regelmatig een ritje voor Dil om vis rond te brengen.

De grootste hobby van mijn vader was duivenmelken. Dat stond altijd op nummer 1. Op een of andere manier kan ik mij nog herinneren dat de 94 en de 39 goeie duiven waren. Hij was er goed in. John heeft ook nog een paar jaar meegedaan. Supertrots was pa op hem omdat hij het zo goed deed. De laatste jaren deed Frank mee met de duiven. De successen duurden voort. De combinatie Kerssens-Krom ; een succesvol duo.

We kunnen wel zeggen dat Pa goed voor zichzelf zorgde want hij was vooral te motiveren voor zaken die hij zélf leuk vond. Hij hield er niet van om weg te gaan. Hij wilde thuisblijven. Voor hem geen vakanties, weekendjes weg en liever ook niet op visite. Hij was thuis op zijn best. Eén keer hebben we een familieweekend gepland met de kinderen en kleinkinderen. Pa werd met veel moeite overgehaald en ging mee. Het werd een groot succes (niet) ; wat

liep hij daar met de ziel onder zijn arm en hij heeft het hele weekend geen oog dichtgedaan. Maar als hij eenmaal op een feessie was en er was een borrel bij.. dan wilde hij niet meer weg. En als er stukjes gedaan moesten worden was hij van de partij. Ik zie hem nog op een bruiloft als Tarzan door de zaal rennen met moeder Riekie als Jane.

De laatste periode ging het minder en minder met hem. Hij had COPD en werd steeds benauwder. De eerste periode liet hij eigenlijk weinig hulp toe. Maar later wel. Dat kon niet anders meer en dat zei voor ons genoeg. Maar dat was moeilijk voor hem. Want als die hulp dan niet meteen kwam of het ging niet zoals hij het in zijn hoofd had zitten kon hij zich daar dan écht druk om maken en liet hij zijn ongenoegen hierover duidelijk merken.

Frank, we weten dat het niet altijd makkelijk was om voor de duiven te zorgen toen pa het zelf niet meer kon. Het moest altijd precies zoals hij het wilde. En oh wee als het anders ging en dan kreeg je het soms te verduren. Maar je bent het blijven doen en daardoor heeft hij dankzij jou tot het laatste moment mogen genieten van zijn hobby. Ik heb daar heel veel respect voor. Dankjewel Frank.

Lopen werd steeds moeilijker. Eerst kwam de fysio nog oefenen met hem. Eerst van huis naar het Wilhelminaplein, even rusten en dan weer terug. Later van huis , de weg oversteken tot het hekje bij Frank en dan dat hele eind weer terug. Daarna werd duidelijk dat mijn vader toch geen marathon meer zou gaan lopen. De fysio werd door mijn vader bedankt voor zijn diensten; die hoefde niet meer te komen. Het werd ook steeds moeilijker om de trap op te lopen om naar bed te gaan. Er werd beneden een bed voor hem neergezet. Pa werd meer en meer een soort korte-afstand loper. Zelfs naar de tafel lopen werd voor hem te ver. Maar 1 ding hield hij vol: elke avond vond er een lichtritueel plaats met zijn broer: Pa vanuit zijn bed en Ome Niek vanuit de keuken: voor het slapen gaan allebei met een lampje naar elkaar seinen om aan te geven dat het goed was. Tot op de laatste avond is dit zo gebleven. Ruud heeft de rol van pa nog één keer overgenomen op de avond nadat hij was overleden. Het schijnen met lichtjes is vanaf nu voorbij.

Pa en ma hadden de laatste maanden heel veel liefde voor elkaar. Ik geloof dat ik ze in mijn hele leven bij elkaar opgeteld niet zoveel aandacht aan elkaar heb zien geven als in de laatste weken. Mam, wat heb je het goed gedaan. Wat heb je goed voor hem gezorgd. Pa zei dat zelfs "Wat ben je toch goed voor me" zei hij regelmatig.

We gaan nu verder moeder en zullen goed voor jou blijven zorgen... dat beloven we!